

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1151/2018
24.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене – адвоката Ђорђа Константиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 1К бр.99/17 од 12.04.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.674/18 од 23.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 24. октобра 2018. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА – адвоката Ђорђа Константиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ужицу 1К бр.99/17 од 12.04.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.674/18 од 23.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу 1К бр.99/17 од 12.04.2018. године године, окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела превара из члана 208. став 4. у вези става 1. Кривичног законика за које дело је осуђена на казну затвора у трајању од две године и на плаћање новчане казне у одређеном износу од 100.000,00 динара. Истовремено је одређено да ће окривљена новчану казну платити у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, те да, уколико је не плати у овом року, суд ће новчану казну на основу члана 51. став 2. КЗ заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци.

Истом пресудом, окривљена је обавезана да у року од пет месеци од дана правноснажности пресуде надокнади штету оштећеној ББ у износу од 50.000 евра, динарске противвредности 5.750.000,00 динара, те да на име трошкова кривичног поступка оштећеној ББ исплати износ од 82.500,00 динара, у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде.

Окривљена је обавезана и да на име паушала плати суду износ од 8.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр.674/18 од 23.07.2018. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Ужицу и браниоца окривљене АА - адвоката Ђорђа Константиновића, а пресуда Основног суда у Ужицу 1К бр.99/17 од 12.04.2018. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА – адвокат Ђорђе Константиновић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП (коју погрешно означава као повреду из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП), са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе, те да одреди да се извршење побијаних пресуда одложи до доношења одлуке по захтеву.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да оптужница и изрека првостепене пресуде садрже само урачунљивост окривљене и свест о противправности дела, али да не садрже облик виности, односно да ли је окривљена поступала са умишљајем или из нехата, као битним елементом кривице. Како изрека правноснажне пресуде не садржи облик виности са којим је окривљена поступала, као елемент без кога нема кривице, то иста не садржи ни кривицу као субјективни елемент кривичног дела, па дело за које је окривљена оглашена кривом није кривично дело. Надаље, у захтеву се истиче и да је другостепеном пресудом одбијена као неоснована жалба браниоца окривљене, са образложењем да је окривљена дело извршила у намери прибављања противправне имовинске користи, која у себи садржи постојање директног умишљаја, а које образложење се према ставу браниоца не може прихватити, обзиром да се намера као елемент бића предметног кривичног дела не може поистоветити са директним умишљајем, те на који начин је правноснажном пресудом учињена наведена повреда закона.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Исту повреду закона бранилац окривљене истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, оценио је ове жалбене наводе неоснованим и о томе дао јасне и довољне разлоге на страни 3 став 2 и 3 другостепене пресуде, које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, те на њих у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП и упућује.

Наиме, кривично дело преваре, због којег је окривљена оглашена кривом, по својој правној природи и начину како је биће кривичног дела одређено у закону, може се извршити само са директним умишљајем. Ово стога што код кривичних дела код којих се као елемент кривичног дела појављује намера, умишљај постоји само у облику директног умишљаја због чега и постојање директног умишљаја из члана 25. Кривичног законика у изреци пресуде у конкретном случају проистиче из чињенице да је изреком правноснажне пресуде утврђено деловање окривљене АА у намери прибављања противправне имовинске користи, што свакако, имајући у виду опис деловања окривљене, чини неопходне елементе кривице.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА одбио као неоснован, налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се захтевом указује.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.